

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ישראל פת

התובע שמואל רחמני
באמצעות ב"כ עו"ד אריאל דובינסקי

נגד

הנתבעת ידיעות אחרונות בעמ
באמצעות ב"כ עו"ד ירון חנין

פסק דין

1

2

רקע כללי, התצלום, הכתבה וההפרה הנטענת

3 1. עניינו של פסק דין זה בתביעה כספית לפיצויים בגין הפרת זכויות יוצרים וזכות מוסרית

4 בתצלום אייקוני שצילם התובע, שהוא צלם במקצועו. התצלום צולם ע"י התובע בשנת

5 1977, בסיומו של משחק הניצחון של קבוצת מכבי תל אביב בכדורסל (להלן: "הקבוצה")

6 בגמר גביע אירופה לאלופות. לטענת התובע הוא נסע באותה עת מיוזמתו ובמימונו הפרטי

7 לבלגרד כדי לצלם ולתעד את המשחק ובמסגרת זו צילם את התצלום מושא התביעה ביום

8 7.4.1977 (להלן: "התצלום"). במסגרת התצלום נראים חברי הקבוצה חוגגים את זכייתם

9 בניצחון במסגרת גמר גביע אירופה לאלופות.

10 2. לטענת התובע, הפרה הנתבעת את זכויות היצורים שלו בתצלום, במסגרת **כתבה מיום**

11 **20.4.18**, אשר התפרסמה באתר האינטרנט (המרשתת) של המקומון MYNETKRAYOT

12 (מיינט-קריות, להלן: "המקומון"), מקבוצת "ידיעות אחרונות" (להלן: "הנתבעת"), תחת

13 הכותרת "הספורטאים הגדולים ביותר שצמחו בקריות מאז קום המדינה" (להלן:

14 "הכתבה"), ושעסקה, בין היתר, בשחקן הקבוצה בעבר ובעלי רשת טולמניס בהווה, שוקי

15 שוורץ (להלן: "שוקי"). זאת, לצד 6 שחקני עבר בקבוצות כדורסל, כדורגל, כדורעף וכדור-

16 מים.

17

18

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

טענות הצדדים

טענות התובע

- 1
2
3
4 .3 לטענת התובע, במסגרת הכתבה עשה המקומון שימוש מפר בתצלום, שבו רואים, כאמור,
5 את שחקני הקבוצה (וביניהם שוקי, המרואייין) צוהלים בגין ההישג של הזכייה בגביע
6 אירופה לאלופות בכדורסל בשנת 1977. המקומון פרסם את התצלום במסגרת הכתבה,
7 מבלי שקיבל רשות מהתובע ומבלי לרכוש רישיון שימוש בתצלום, כמו גם מבלי לאזכר את
8 שם התובע כיוצר.
- 9 .4 לטענת התובע, הוא פנה לנתבעת, באמצעות ב"כ, **במכתב התראה מיום 29.9.19**, הפנה
10 לכתבה ופירט את ההפרות של הנתבעת ובכללן: הפרת זכויות היוצרים של התובע, אי
11 תשלום תגמולים ואי ציון שמו של התובע לצד היצירה. במסגרת אותו מכתב דרש התובע
12 הסרה מיידית של הפרסום המפר, דו"ח המפרט את מספר ההפרות וכן פיצוי כספי,
13 שהועמד לצרכי פשרה על הסך של 30,000 ₪. לטענת התובע, בתשובתה לא הבטיחה
14 הנתבעת אפילו להסיר את התצלום המפר מאתרה.
- 15 .5 לטענת התובע, התצלום מוגן בזכויות יוצרים. כדי לצלם תצלום מעין זה באותה תקופה
16 שבה לא היו כלל מצלמות דיגיטליות נדרשו מיומנות ומקצועיות גבוהים. כן טוען התובע
17 כי המקומון פרסם את התצלום מבלי שקיבל רשות התובע.
- 18 .6 עוד טוען התובע כי פרסום הנתבעת עולה כדי "**העמדה לרשות הציבור**" כמשמעה בסעיף
19 15 לחוק זכויות יוצרים, תשס"ח-2007 (להלן: "**החוק**") ובניגוד לסעיפים 11 ו-47 לחוק.
- 20 לטענת התובע, הנתבעת כגוף תקשורת חבה באחריות מוגברת. הנתבעת פעלה **בחוסר תום**
21 **לב**, שעה שידעה היטב שהתובע אוהז בזכויות היוצרים.
22 התובע עתר בתחילת ניהולו של ההליך להוצאת צו מניעה כנגד הנתבעת, שבהמשך התייתר,
23 וכן לסעד כספי בסך של **80,000** ₪.

טענות הנתבעת:

- 24
25
26 .7 לטענת הנתבעת, הוצג בפניה מצג לפיו שוקי, מושא הכתבה, אשר העביר לנתבעת את
27 התמונות, הוא המחזיק בכל זכויות היוצרים בצילומים שהעביר ו/או בזכות להתיר בהם
28 שימוש לצורך הכתבה. לנתבעת עומדת בשל כך **הגנות "שימוש הוגן" ו"מפר תמים"**.
- 29 .8 כן טוענת הנתבעת כי התצלום לא עמד במוקד הכתבה, שאף הייתה זניחה. לדברי הנתבעת,
30 לאחר פניית התובע הסירה הנתבעת את התצלום.
- 31 .9 הנתבעת מכחישה את טענת התובע כי הוא שצילם את התצלום וכי הוא בעל הזכויות בו.
32 היה על התובע לצרף כנדרש את צילום המקור או התשליל (הנגטיב).

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

- 1 10. יתירה מכך: גם אם צילם התובע את התצלום הרי שהדבר נעשה במסגרת עבודת התובע
- 2 בעיתון מעריב, ולכן זכויות היוצרים אינן שייכות לו.
- 3 11. הנתבעת מציינת כי התובע הגיש תביעה מקבילה בבית משפט השלום בפתח תקוה, בתא
- 4 63382-11-19, רחמני נ' ידיעות אחרונות (להלן: "ההליך המקביל"), בגין תצלום זהה
- 5 מפריים עוקב, אך לא ציין זאת. באותו מקרה הסכימו הצדדים להתפשר על פיצוי בסך של
- 6 7,000 ₪, כולל הוצאות משפט, והסכם הפשרה ביניהם קיבל תוקף של פסק דין ביום
- 7 22.6.20.
- 8 12. לטענת הנתבעת, מכתב ההתראה נשלח למקומון ולא לנתבעת. כמו כן, במסגרת מכתב
- 9 הדרישה ביקש התובע פיצוי בסך של 30,000 ₪ והנה למרבה ההפתעה בתביעה דגן הוא
- 10 עותר לקבלת פיצוי בסך של 80,000 ₪.
- 11 13. לטענת הנתבעת עומדת לה הגנת הסבירות – סעיף 50ב' לחוק.
- 12 14. עוד טוענת הנתבעת כי הזכות המוסרית אינה זכות מוחלטת, והחוק קובע כי "ייקרא על
- 13 יצירתו בהיקף ובמידה הראויים בנסיבות העניין". בנסיבות אלו לא הייתה חובה לנתבעת
- 14 לתת קרדיט לתובע.
- 15 15. לטענת הנתבעת, סכום התביעה מוגזם וחסר פרופורציה. כן היא טוענת כי התובע אינו זכאי
- 16 לפיצוי בלא הוכחת נזק (סעיף 56א לחוק). לבסוף היא טוענת כי ענייננו בזוטי דברים – סעיף
- 17 4 לפקודת הנזיקין, וגם אם הייתה פגיעה הרי שהיא זעירה וקלת ערך.

דיון והכרעה

רקע דיוני

- 18
- 19
- 20
- 21 16. התביעה דגן הוגשה ביום 3.12.19 וב"כ התובע ביקש לתקנה יומיים לאחר מכן, ביום
- 22 5.12.19, כאשר דייק והעמיד את סכום התביעה על הסך של 80,000 ₪. כל זאת, לדבריו,
- 23 משיקולי אגרה.
- 24 17. במסגרת הדיון מיום 3.2.21 הסכימו ב"כ הצדדים על סיכומים בכתב, וזאת, לאחר שהוגשו
- 25 תצהירי עדות ראשית מטעמם, באופן שייתר דיוני הוכחות בתיק. ב"כ הצדדים הגישו
- 26 סיכומיהם וכעת הוכשרה השעה לפנות למלאכת כתיבת פסק הדין המוטלת עלי.
- 27 18. בשולי הדברים הפנה ב"כ הנתבעת לפסק דין שניתן בהסכמת הצדדים בהליך מקביל,
- 28 שעסק באותו תצלום, לטענתו, ונידון לפני כב' סגנית הנשיאה, השופטת שלהבת קמיר וייס,
- 29 בהליך המקביל, כאשר, לטענת ב"כ הנתבעת, התביעה בהליך המקביל, עסקה בפרסום
- 30 אותו תצלום בדיוק במסגרת אחרת שבשליטת הנתבעת דכאן, בעיתון "כלכליסט",
- 31 במסגרת כתבה אחרת על שוקי. הכתבה הנ"ל פורסמה בחודש אפריל 2019. במסגרת הסכם
- 32 הפשרה שם נקבע כי הנתבעת תשלם לתובע את הסך של 7,000 ₪, וזאת, מבלי להודות

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 בטענות מי מהצדדים ומתוך שקלול הסיכונים והסיכויים. יודגש כי לטענת התובע לא כך
 2 הם פני הדברים, באשר התצלום מושא ההליך המקביל שונה לחלוטין מהתצלום דנן.
 3 19. בשולי עניין זה יוער כי התובע לא הזכיר בכתב תביעתו את ניהולו של ההליך המקביל וגם
 4 לאחר שסוגיה זו הועלתה ע"י ב"כ הנתבעת, טען התובע כי אין קשר בין שני ההליכים. כן
 5 טען ב"כ התובע כי ההליך המקביל התנהל כנגד עיתון כלכליסט ואילו ההליך דנן מתנהל
 6 כנגד המקומון. ברי כי ענייננו באותה נתבעת ומכאן כי היה מן הראוי, למצער, להזכיר את
 7 ניהולו של ההליך המקביל, במיוחד כאשר ענייננו בתצלום מפריים עוקב.
 8 20. אעסוק בכלל טענות הצדדים בהמשך הילוכי.

9

10 ההפרה הנטענת והאבחנה בין צלם תיעודי לצלם אומנותי

11 21. ענייננו בתצלום אשר בוצע ע"י התובע, צלם שהתמחותו בצילום עיתונאי, צילום חדשותי
 12 ותיעודי (דוקומנטרי). התובע לא העמיד את המצולמים בתצלום ולא ביים אותם. עם זאת,
 13 הבהיר התובע בכתבי הטענות, כמו גם בסיכומים, את המאמץ המיוחד שנדרש ממנו בבואו
 14 לצלם תמונה מעין זו.
 15 22. באשר למעמדם של צילומים אומנותיים ודוקומנטריים ר' דבריה של המלומדת שרה
 16 פרזנט, דיני זכויות יוצרים, כרך שני, עמ' 743, מהדורה שלישית, 2008, כדלקמן:

17 "משקיע היוצר מכשרונו ויוצר יצירה מיוחדת, שמקפאה רגע מסוים. ביצירה זו
 18 יכול היוצר להפגין את כשרונו בבחירת נשוא הצילום, זווית הצילום, הצבעים,
 19 אור וצל וקליטת העיתוי המושלם להנצחת נשוא הצילום. יצירה זו היא יצירה
 20 אמנותית שראויה להגנה, גם אם נשוא הצילום הוא בנאלי כמו, נוף, בעלי חיים
 21 או אנשים. הייחוד והמקוריות בבחירת האלמנטים שהוזכרו לעיל, העמדתם
 22 בצורה מיוחדת או צירופים מיוחדים הופכת את היצירה לאמנות. גם צילום
 23 דוקומנטרי במסגרת חדשות יכול להיות ראוי להגנה אם הוא מקורי, דהיינו
 24 "סקופ". (ההדגשות כאן ולהלן שלי. י.פ.).

25 23. האבחנה בין צלם תיעודי/עיתונאי לבין צלם אומנותי, המביים את המצולמים על ידו,
 26 הועלתה בפסק הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב בע"א 3437/06 ויסהוף נ' ויינברג
 27 (פורסם ב"נבו", 2009). פסק הדין (מפי כב' השופט שנלר, כתוארו אז), עסק בתצלום של
 28 ראש הממשלה המנוח יצחק רבין ז"ל, במסגרת טקס אזכרה ביום הזיכרון לחללי מערכות
 29 ישראל באחד מבסיסי צה"ל. תצלום זה ניתן ע"י רעייתו של מר רבין, גבי' לאה רבין ז"ל,
 30 לאומן ויסהוף, לשם עיצוב מדליה, לבקשת המטבעה המלכותית הנורבגית, אשר ביקשה
 31 לעצב מדליה עם דמותו של מר רבין, כחלק מסדרת מטבעות של זוכי פרס נובל לשלום.
 32 הצלם ויינברג עתר בעניין זה לבית המשפט השלום, בטענה להפרת זכויות היוצרים שלו,
 33 כמצלם התצלום, על ידי האומן ויסהוף.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

24. התביעה בבית המשפט השלום התקבלה ע"י כב' השופטת מארק הורונצ'יק, במובן זה שנפסק כי התצלום מוגן בזכויות יוצרים ויש לראות בו יצירה אומנותית. כן נקבע כי צילום דוקומנטרי אומנותי עומד במבחן המקוריות שנקבע בפסיקה כדרישה להגנה על זכויות יוצרים. האומן ויסהוף ערער על פסיקה זו לבית המשפט המחוזי וערעורו התקבל.
25. בית המשפט המחוזי הבחין בין מה שהגדיר כהגנה על הצילום עצמו לבין מה שהגדיר כהגנה על תוכן הצילום – על הדמות המצולמת ומאפייניה. **נפסק כי כאשר צלם מצלם דמות מוכרת באירוע פומבי, אין הוא בעל הזכויות בפוזיציה שבה נלכדה הדמות, בתווי פניה, בפרטי הלבוש שלבשה ובמאפיינים כיוצא באלה.**
26. כלומר: לשיטתו של השופט שנלר, יש ערך גם לעבודתם של צלמים דוקומנטריים, שאינם מעורבים, כאמור, בהכנת התצלום ובביומו, הגם שערכה של עבודה זו פחותה מערך עבודתו של צלם אומנותי. לשיטתו של השופט שנלר, היקף ההגנה על זכותו של צלם עיתונאי פחות מהיקף ההגנה המוענק לזכות היוצרים ביצירה מבויתמת. כמו כן, לשיטתו של השופט שנלר, אין זכויות יוצרים על צילומה של דמות מוכרת באירוע פומבי.
27. הצלם ויינברג הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של השופט שנלר לבית המשפט העליון ברע"א 7774/09 אמיר וינברג נ' אליעזר ויסהוף (פורסם ב"נבו", 28.8.2012. להלן: "עניין ויסהוף"), ובית המשפט העליון דן בבר"ע כערעור. בית המשפט העליון (מפי השופט ריבלין) קיבל פה אחד את הערעור וקבע כי אין לקבל את הגישה לפיה תצלום דוקומנטרי הוא פחות בערכו מתצלום אומנותי. השופט ריבלין מבהיר את דבריו (בפסקה 11 לפסק הדין):
- "אמנם, הצלם התיעודי אינו מביים את נושא צילומו, אולם אין בכך כדי לשלול את קיומה של מקוריות ושל יצירתיות בצילום התיעודי. אין להלום צמצום המקוריות למעשה של ביום. המקוריות יכולה להתבטא בהיבטים רבים ושונים כמו בחירת התזמון הנכון; בחירת זווית הצילום והתאורה, המרחק מהנושא, מיקוד התמונה, בחירת הרקע לתמונה וטכניקת הצילום; עיצוב הצילום, משחקי האור והצל, ההדגשים המגוונים ועצם בחירת הנושא וסידורו. בכל צילום העומד בדרישת המקוריות המינימלית קיימת טביעת עינו הייחודית של הצלם. אין צילום – ויהא הפשוט ביותר, אשר אינו מושפע מאישיותו של המצלם..."
28. עוד קובע בית המשפט (שם, בפסקאות 13-14):
- "לחברה עניין רב בעידודם של יוצרים תיעודיים לפתח יצירות חדשות – וזאת בדרך של תגמול. ערכם ההיסטורי, התרבותי והחברתי של צילומי העיתונות ושל הצילומים התיעודיים לא יסולא בפז, והוא מצדיק מתן תמריץ ליוצריהם....
- ההבחנה שהציע בית המשפט המחוזי בין צילום תיעודי לבין צילום "מבויים" מניחה כי בצילום "מבויים" קיים ערך אמנותי רב יותר. זו הבחנה שאינה משפטית".

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

29. עולה מן המקובץ עד עתה כי ענייננו אכן ביצירה אומנותית שחלים לגביה הכללים של זכויות יוצרים ואין מעמדה נחות ממעמדו של תצלום מבוים. בעניין זה דומה כי אין חולק. יריעת המחלוקת בין הצדדים ובין באי כח הצדדים משתרעת באשר לסוגיית הזכויות של התובע בתצלום כמו גם בשאלת הפיצוי הראוי בנסיבות המיוחדות של המקרה שלפניי. אעסוק בסוגיות אלו בהמשך הילוכי.

הוכחת הבעלות על היצירה

30. במסגרת טענות ההגנה עלתה הטענה כי התובע לא הוכיח את בעלותו על התצלום ועל היצירה. כן עלתה הטענה כי התובע הועסק במועד צילומו של התצלום בעיתון מעריב וממילא זכויות היוצרים בתצלום שייכות לעיתון ולא לתובע. זאת, בהתבסס על סעיף 34 לחוק הקובע כי המעביד הוא "הבעלים הראשון" ביצירה שנוצרה על ידי עובדו לצורך עבודתו או במהלכה, אלא אם כן הוסכם ביניהם אחרת.

31. התובע העלה טענות שונות ואסמכתאות לסתירת טענה זו. אתיחס אליהן כדלקמן:

32. התובע הציג לפניי את התשליל של התצלום במסגרת הדיון מיום 3.2.21 (עמ' 6, ש' 34 לפר'), וכן צירף את העתק התצלום והתשליל כנספח 1 לתצהיר עדותו הראשית. התובע הועסק אמנם בשעתו כעובד של עיתון "מעריב" אולם עצם הצגת התשליל יש בו כדי להוכיח לכאורה את בעלותו על זכויות היוצרים בתצלום.

33. לעניין זה אפנה לדבריו של המלומד טוני גרינמן בספרו **זכויות יוצרים**, מהדורה שניה (התשס"ח-2007), עמ' 636-635, הקובע כדלקמן:

"כאשר מדובר בזכות יוצרים ראשונית, ייתכן כי לא יידרש להוכחת הזכות יותר מאשר עדותו בעל פה של התובע, שלא נסתרה בבית המשפט, על כך שהוא יצר את היצירה. זאת לאור הכלל כי היוצר הוא הבעלים הראשון של זכות היוצרים ביצירה."

34. לעניין זה כבר נקבע בהלכה הפסוקה כי די בכך כי תובע הצהיר על בעלותו ביצירה, ובמיוחד בתצלומי סטילס והצהרה זו לא נסתרה, כדי לקבלה.

35. לעניין זה ר' למשל את פסק דינו של כב' השופט דלוגין בתא (ת"א) 61934-01-18, שירה דיין נ' מטלוב ואח' (פורסם ב"נבו", 17.12.19, בפיסקה 16):

"אני סבור שדי היה בתצהירה של התובעת, בו היא הצהירה בצורה מפורטת שהיא צילמה את התמונות, תוך צירוף מספר דוגמאות, יחד עם העובדה שבמסגרת גילוי מסמכים הועברו קבצים דיגיטליים כאמור, כדי שאקבע שהתובעת עמדה בנטל הבאת הראיות הדרוש כדי להוכיח שהיא צילמה את התמונות ובאופן שהעביר את הנטל לכתפי הנטבעים, כדי להוכיח אחרת."

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

36. לכל האמור לעיל יש לצרף את תצהיריהם של העורך הראשי של עיתון מעריב לשעבר, מר
עידו דיסנצ'יק, ושל מר נמרוד צ'פני, מנהל הארכיון של העיתון (נספחים 5-6 לתצהיר עדותו
הראשית של התובע), אשר הוגשו במסגרת הליכים אחרים, ובמסגרתם מצהירים שני
האישים כי הסיכום בין עיתון מעריב לבין התובע הוא כי זכויות היוצרים בתצלומים
שצולמו על ידי התובע ייוותרו של התובע, כאשר לעיתון מעריב זכות שימוש בתצלומים.
אין צורך לומר כי הנתבעת לא הביאה כל ראיה לסתור תצהירים אלו או לא ביקשה לזמן
מי מהמצהירים להעיד לפניי.
37. בעניין זה אמנם טוענת הנתבעת כי מדובר בתצהירים שהוגשו כאמור במסגרת הליכים
אחרים ויש פגם בקבילותם, בהיותם לא יותר מעדות מפי השמועה (טענה אשר הועלתה
כבר במסגרת הדיון מיום 3.2.21, עמ' 6, ש' 21-23 לפר'). דומה כי אין צורך להידרש לטענה
זו, באשר בעלותו של התובע על תצלומים שצולמו על ידו בתקופת עבודתו בעיתון מעריב
כבר הוכרעה בפסיקה זה מכבר.
38. לעניין זה אפנה לדברי כב' השופטת נאוה בן אור בפסק דין שעסק אף הוא בתביעה של
התובע דנן, כנגד הטלוויזיה החינוכית, בתא (י-ם) 32932-05-12 שמואל רחמני נ'
הטלוויזיה החינוכית הישראלית (פורסם ב"נבו", 26.3.14, ר' פיסקה 6 לפסה"ד, להלן:
"רחמני נגד הטלוויזיה החינוכית"):
- "על מנת להוכיח כי בין "מעריב" לבין התובע הוסכם אחרת, העיד התובעת את
מר נמרוד צ'פני, העובד בארכיון העיתון החל משנת 1991, ומונה כמנהלו בשנת
2002. על פי האמור בתצהירו, וכך גם העיד, מאז תחילת עבודתו בעיתון ידוע לו
כי בין התובע לבין העיתון יש הסכמה ולפיה זכות היוצרים בכל הצילומים שצילם
התובע נתונה לו, בעוד שלעיתון נתונה זכות שימוש עצמי בלבד. לא נמצאה לי
עילה לפקפק בעדותו."**
- משכך, יש לראות בקביעתה של השופטת בן אור משום השתק פלוגתה.
39. ברי כי בשים לב להצהרתו של התובע בתצהיר ולפניי, כמו גם בשים לב להצגת התשליל של
התצלום בדיון ובשים לב לתצהירים הנ"ל ולפסיקת בית המשפט שלעניין, הרי שדי בכך
מבחינת מאזן ההסתברויות הנדרש במשפט האזרחי על מנת לקבוע כי אכן התובע הרים
את הנטל. אין צורך לומר כי הנתבעת לא הוכיחה אחרת ולא הביאה כל ראיה לסתירה,
במיוחד כאשר בנסיבות העניין נטל הראיה הועבר אליה, לאחר שהתובע הרים את הנטל
מבחינתו.
40. עוד יצויין כי התצלום בוצע ביום 7.4.1977, קרי, במועד שבו החוק טרם נכנס לתוקף, וחוק
זכויות יוצרים 1911 (להלן: "החוק הקודם") חל.
41. לעניין זה אפנה לדברי השופטת בן אור בפסיקה 7 לפסק הדין בעניין רחמני נגד הטלוויזיה
החינוכית:

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 "מאחר שהצילום נעשה בעת שחוק זכות יוצרים 1911 (להלן: "החוק הקודם")
 2 היה בתוקף, הרי שמכוחה של הוראת המעבר שבסעיף 78(ט) לחוק זכות יוצרים,
 3 חלה על זהות מחבר היצירה הוראת סעיף 21 לחוק הקודם, הקובעת כי "האיש
 4 שהיה בעל הנגטיבה בעת עשייתה היא דינו כמחבר היצירה".

5 42. כן ראו פסק דינה של כב' השופטת שושנה אלמגור בפסק דין, שעסק אף הוא בתביעה של
 6 התובע דן כנגד מנהלת הליגה בכדורסל, בתא (ת"א) 44159-08 שמואל רחמני נ' מנהלת
 7 ליגת העל בכדורסל לגברים (2002) בע"מ (פורסם ב"נבו", 1.9.10, להלן: "מנהלת
 8 הליגה").

9 "ביום 25.11.07 פורסם ברשומות חוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007 (להלן:
 10 "החוק החדש"), אשר נכנס לתוקפו שישה חודשים לאחר מכן (ראו סעיף 77).
 11 החוק החדש החליף את הדין הקודם – חוק זכות יוצרים, 1911 (להלן: "החוק
 12 הישן") ופקודת זכות יוצרים. סעיף 78 לחוק החדש כותרתו, "תחולה והוראות
 13 מעבר". סעיף 78(א) מורה: "הוראות חוק זה יחולו גם לגבי יצירה שנוצרה לפני
 14 יום התחילה, בכפוף להוראות סעיפים קטנים (ב) עד (י). "ועלפי סעיף-קטן (ג)
 15 – על פעולה ביצירה שנעשתה לפני יום התחילה לא יחולו הוראות פרק ח' לעניין
 16 הפרה של זכות יוצרים או זכות מוסרית ולעניין תרופות, וימשיכו לחול לגביה,
 17 לעניינים אלה, הוראות הדין הקודם... " (ראו גם: דברי הסבר להצעת חוק זכות
 18 יוצרים, התשס"ה 2005, ה"ח הממשלה 1116, 1142)."

19 43. ב"כ הנתבעת הפנה לפסק הדין חדש יחסית של כב' השופט אביים ברקאי בתא (ת"א)
 20 46990-10-19 שלמה ערד גולדברג נ' ג'רוזלם פוסט בע"מ (פורסם ב"נבו", 6.1.21, להלן:
 21 "עניין ערד"), שבמסגרתו נדונה תביעתו של צלם בגין צילום "היסטורי יחיד מסוגו
 22 ומקורי" מיום 7/10/1973 בשעה 11:00, קרי – בעשרים וארבע השעות הראשונות
 23 והגורליות של תחילת מלחמת יום הכיפורים. התצלום פורסם בעיתון מעריב. התצלום
 24 שבבסיס כתב התביעה בעניין ערד נעשה על ידי ערד בחמ"ל פיקוד דרום, במסגרת מה
 25 שהוגדר על ידי ערד כשיבת מטה של הפיקוד. בצילום נראה שר הביטחון דאז משה דיין
 26 כשהוא יושב אל מול האלוף שמואל גונן (גורודיש) ולצדו האלוף רחבעם זאבי. באותו מקרה
 27 נפסק כי לתובע אין זכויות יוצרים בתצלום, מן הטעם שהתובע היה בשירות מילואים פעיל
 28 במועד הצילום. משכך, לא הוכיח התובע את זכויותיו בתצלום וגם אם היו לו זכויות כאלו
 29 הרי שאלו הועברו לנתבעת. באשר לנתבעת בעניין ערד (בעלת השליטה על עיתון מעריב) הרי
 30 שעומדת לה הגנת "מפר תמים", וזאת בנסיבות שבהן זכויותיו של התובע בתצלום הועברו
 31 זה מכבר לארכיון דובר צה"ל. יודגש כי בנסיבות המיוחדות של אותו מקרה הופיעה על
 32 התצלום חותמת של ארכיון דובר צה"ל והתצלום הגיע מאותו ארכיון, כך שבאותו מקרה
 33 לא היה יכול התובע להסתמך על טענת הימצאות התשליל בידיו, באשר גם אם היו לו

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 זכויות בתצלום הרי שאלו הועברו ממנו, ולמצער, כאמור, לנתבעת קיימת הגנת מפר תמים
 2 (ר' סעי' 9.3 לפסק הדין).
 3 44. נחזור לענייננו: משנקבע כי ענייננו בתצלום מיום 7.4.1977, ומשלא נמצא כי התובע העביר
 4 את זכויותיו בתצלום למאן דהוא, הרי שברי כי חלות עליו הוראות החוק הקודם, וממילא
 5 די בהצגת התשליל ע"י התובע, כדי להוכיח את זכויות היוצרים שלו על התצלום.
 6 45. בנסיבות העניין, אין צורך לדון בשלל טענות הנתבעת בסוגיית הבעלות, ובכללן: אי עמידת
 7 התובע בנטל הראיה, דרישת הנתבעת כי התובע ישכנע בכל היסודות העובדתיים של
 8 תביעתו, השימוש בתצהירים שהוגשו במסגרת הליכים אחרים וכיו"ב; כאשר, כאמור,
 9 בהתאם להוראות החוק הישן די בהצגת התשליל לפניי וזה אכן הוצג הן בתצהיר העדות
 10 הראשית והן במסגרת עדותו של התובע לפניי באולם.

11

12

האם עומדת לנתבעת הגנת "שימוש הוגן"?

13

46. הנתבעת טוענת להגנה מכח טענת "שימוש הוגן". הגנה זו מפורטת בסעיף 19 לחוק:

14

"(א) שימוש הוגן ביצירה מותר למטרות כגון אלה: לימוד עצמי, מחקר, ביקורת,

15

סקירה, דיווח עיתונאי, הבאת מובאות, או הוראה ובחינה על ידי מוסד חינוך."

16

נשים לבנו לכך שאין מדובר ברשימה סגורה של מטרות.

17

47. סעיף משנה 19(ב) קובע את הקריטריונים והשיקולים שיש להביא בחשבון בבואנו להחליט

18

אם השימוש שנעשה ביצירה היה "הוגן" אם לאו:

19

"(ב) לצורך בחינה של הוגנות השימוש ביצירה לעניין סעיף זה, יישקלו, בין

20

השאר, כל אלה:

21

(1) מטרת השימוש ואופיו;

22

(2) אופי היצירה שבה נעשה השימוש;

23

(3) היקף השימוש, מבחינה איכותית וכמותית, ביחס ליצירה בשלמותה;

24

(4) השפעת השימוש על ערכה של היצירה ועל השוק הפוטנציאלי שלה...."

25

48. וכך נפסק בעניין זה בע"א 3038/02, זום תקשורת (1992) בע"מ נ' הטלוויזיה החינוכית

26

הישראלית (פורסם ב"נבו", 29.4.2007. הציטוט מתוך פסקה 5(ו) לפסק הדין):

27

"סבורים אנו שהמשיבה לא הוכיחה שהשימוש היה הוגן... כדי שהמשיבה תוכל

28

לחסות בצילה של הגנת הטיפול ההוגן, היה עליה, למצער, ליתן אשראי מתאים

29

למערערת, היינו, לאזכר את שמה ולציין את העובדה שהיא בעלת הזכויות. ערוץ

30

טלוויזיה, בין ממלכתי ובין מסחרי, אינו חופשי לעשות שימוש ביצירה כלשהי,

31

ללא רשות בעל הזכויות, אך אם עשה שימוש כזה, אין הוא יכול להחשב כמי

32

שטיפל ביצירה טיפול הוגן, אם לא ציין מי בעל זכויות היוצרים ביצירה זו כלל."

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

49. כלומר: בהעדר אשראי/קרדיט לא ניתן לטעון לשימוש הוגן. אותם דברים אמורים אף
 ביחס לתקשורת הכתובה, כדוגמת הנתבעת דן. **כלי תקשורת אינו יכול לחסות תחת הגנת**
"שימוש הוגן", כאשר לא נתן, למצער, קרדיט ליוצר.
 50. בהקשר זה ניתן דעתנו להפניית ב"כ הנתבעת לפסק הדין בתא (י-ם) 5792-09, **אמיר גבאי**
נ' מד"י החשב הכללי (פורסם ב"נבו", 18.3.12 בפיסקה 72), ולקביעתו של כב' השופט
דראל כדלקמן:

"שעמדתי היא כי אין המדובר בקביעה מוחלטת אלא כי יש לאזן בין אינטרסים
שונים ולתת משקל לאי מתן הקרדיט בהתאם לטיבה של הגנת השימוש ההוגן
(ר' ת.א. (ירושלים) 8211/09 פורגס נ' בית חינוך תיכון גליל מערבי (פורסם
במאגרים, [פורסם בנבו], 27.7.11))."
 51. גם לשיטתו של השופט דראל יש לאזן בין אינטרסים שונים והגנת שימוש הוגן אינה מוקנית
 אוטומטית, כאשר במתחם השיקולים יש להביא בחשבון גם את סוגיית אי מתן הקרדיט.
 יצויין כי באותו מקרה לא החיל השופט דראל את ההגה הנ"ל.
 52. בהקשר זה אני מקבל את טענת התובע כי אין ענייננו בדיווח עיתונאי אלא בסקירה
 שמטרתה בידור ותרבות, סקירה היסטורית בליווי תמונות.
 53. לטעמי, במקרה דן לא ניתן להחיל את הגנת "שימוש הוגן", באשר, כאמור לעיל, אין מדובר
 בשימוש הוגן, לא נעשו כל המאמצים על מנת להימנע מפרסום המפר זכויות יוצרים, לא
 ניתן קרדיט ליוצר, והכתבה דן איננה נכנסת לגדרי סעיף 19 על סעיפי המשנה שלו.

טענת תום הלב וסוגיית "המפר התמים"

54. הנתבעת טוענת להגנתה כי קיבלה את התצלום משוקי וסברה כי בידיה תצלום שאינו מפר
 זכויות יוצרים של מאן דהוא. בעניין תום הלב קובע סעיף 58 לחוק את דינו של "מפר
 תמים" בזו הלשון:

"הופרה זכות יוצרים או זכות מוסרית, ואולם המפר לא ידע ולא היה עליו לדעת,
במועד ההפרה, כי קיימת זכות יוצרים ביצירה, לא יחויב בתשלום פיצויים עקב
ההפרה."

55. בהקשר זה אפנה לסעיף 27א(א) לחוק המתייחס למקרה שבו היוצר של היצירה איננו ידוע,
 כמו גם לפעולות שעל המפרסם לנקוט באותו מקרה, כדלקמן:

"שימוש ביצירה שבעל זכות היוצרים בה אינו ידוע או לא אותר, מותר בתנאים
אלה:

(1) **המשתמש פעל בשקיזה סבירה לגילוי או לאיתור בעל זכות היוצרים**
ביצירה, לפי העניין, לפני השימוש;

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

- 1 המשתמש ציין באופן ברור באותה דרך שבה הוא עושה שימוש ביצירה, (2)
2 כי השימוש נעשה על פי סעיף זה וכי בעל זכות יוצרים זכאי לבקש
3 שהמשתמש יחדל מהשימוש וכן פרטים ליצירת קשר עמו;
4 המשתמש הפסיק את השימוש או קיבל רישיון לשימוש עתידי לאחר (3)
5 שקיבל הודעה מבעל זכות היוצרים."
6 לאחר שסקרנו את ההוראות הנורמטיביות שלעניין שאלת השאלה היא האם המקומון
7 והנתבעת הם מפריס תמימים?
8 56. בעניין ויסהוף הועלתה הטענה כי התצלום של יצחק רבין ז"ל ניתן ע"י רעייתו, לאה רבין
9 ז"ל, ומשכך היה משוכנע האומן ויסהוף כי יש לגב' רבין את הזכויות ביצירה. בית המשפט
10 העליון קבע באותו עניין (פסקה 23 לפסק הדין) את הכללים הבאים באשר להגדרת "המפר
11 התמים", ההולמים ללא כל ספק להפליא גם את המקרה שלפנינו:
12 "מקובלת עלי גם מסקנתו של בית משפט השלום שלפיה לא עומדת למשיב הגנת
13 המפר התמים. טענתו של המשיב בבית משפט השלום הייתה כי סבר שאין צורך
14 לבקש את אישור הצלם מאחר שהגב' רבין ביקשה להשתמש בתמונה; וכי סבר
15 ש"העברת התמונה למדיה אחרת" אינה עולה כדי הפרה של זכות היוצרים. בכך
16 אין ולא כלום. אכן, במקרה הרגיל אין למצולם (או ליורשיו) בעלות, במובן של
17 זכות יוצרים, על הצילום. על כן, אף אם חשב המשיב כי ניתנה לו רשות מאת בעל
18 הזכות הרלוונטית – לא הייתה לאמונה זו על מה שתסמוך. המשיב טען כי בגלל
19 טעות זו צריכה לעמוד לו הגנת המפר התמים, שכן לא ידע כי ההרשאה שניתנה
20 לו לשימוש בתמונה מאת לאה רבין אינה מספיקה. טענה זו, כאמור, אין לקבל....
21 הגנת המפר התמים עומדת אפוא למי שלא ידע ולא חשד כלל בקיומה של זכות
22 יוצרים ביצירה. רק הנחה מוטעית – שיש לה יסוד נאמן – על אי קיום זכות
23 יוצרים תקים למפר הגנה, ואילו הנחה סתמית על קיומה של הרשאה או על כך
24 שאין מדובר בהעתקה – אינה מקימה את ההגנה"
25
26 57. אין די בהנחה סתמית על קיומה של הרשאה. זו אינה מקימה הגנה. יש צורך ב"הנחה
27 מוטעית שיש לה יסוד נאמן", על מנת ליצור הגנה של "מפר תמים". ברי כי אין זה המצב
28 בנדון דנן, כאשר ענייננו בכלי תקשורת המצוי בעניינים אלו של זכויות יוצרים, במיוחד
29 כאשר אין זו הפעם הראשונה שמוגשת תביעה מעין זו כנגד הנתבעת.
30 58. יוער כי טענה דומה הועלתה ע"י הנתבעת בעניין מנהלת הליגה. שם נטען כי מנהלת הליגה
31 קיבלה את התצלום (שעניינו באותו משחק בבלגרד מושא התביעה דנן, כאשר באותו
32 תצלום מניף שחקן העבר, טל ברודי, את הגביע ומהגביע זולגות טיפות שמפניה). השופטת
33 אלמגור לא קיבלה בעניין מנהלת הליגה את טענת ההגנה כי התצלום הגיע מידידו של טל

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 ברודי ומשכך סברה הנתבעת כי בידיה תצלום שאין בעניינו הפרה של זכויות יוצרים;
2 וקבעה כי מנהלת הליגה הפרה את זכויות היוצרים של התובע, הוא התובע שלפניי.
3 59. בעניין זה כבר נקבע כי על כלי תקשורת חלה חובה מוגברת לוודא את פרטי בעלי זכויות
4 היוצרים. לעניין זה אפנה לאמור בפסק הדין בתא (ת"א) 75851/04 דורפמן רונן נ' YNET
5 ידיעות תקשורת בע"מ (פורסם ב"נבו", 11.5.2006, פיסקה 50) ולפיו: "תחום עיסוקה של
6 הנתבעת - פועל נגדה בעניין זה".
7 60. בשים לב לכך שאין עניינו בפסק הדין הראשון כנגד הנתבעת, על שלוחותיה השונות,
8 הרי שטענת תום הלב הופכת לקלושה אף יותר.
9 61. יוער כי לטענת התובע אין עניינו בתצלום אשר נמסר לנתבעת מידיו של שוקי, אלא עניינו
10 בתצלום אחר. בעניין זה אינני מקבל את עמדתו של התובע, אשר לא הוכחה. דווקא
11 הנתבעת מביאה ראיות לכך שהתצלום התקבל מידיו של שוקי, וקביעתו של התובע בסעיף
12 18 לתצהירו כאילו מדובר בטענה עובדתית שקרית של הנתבעת (טענה שעליה חזר התובע
13 עצמו במסגרת הדיון מיום 2.8.20, עמ' 2, ש' 13-15 לפר'), אינה נכונה ואינה ראויה.
14 62. בשקלול מידת תום הלב של הנתבעת יש מקום בהחלט להביא בחשבון את התנהלותו של
15 כתב הנתבעת אל מול שוקי והעמדה שהציג שוקי לכתב. הכתב, פרץ סופר, מבהיר בתצהירו
16 כי התצלום נלקח מאלבומו הפרטי של שוקי, וכשהוא ניסה לברר מול שוקי מי צילם את
17 התצלומים שבהם מופיע שוקי, השיב לו שוקי "כי אינו יודע מי צילם" (סעי' 5 לתצהיר).
18 לתצהיר צורפה גם תכתובת הדואר האלקטרוני של הכתב עם שוקי מיום 8.4.18.
19 63. כאמור לעיל, רק הנחה מוטעית שיש לה יסוד נאמן כי התצלום לא הועתק מעניקה הגנה
20 ואין די בהנחה סתמית או בטענה לאי ידיעה. כלומר: אמירתו הסתמית של שוקי כי אינו
21 יודע מי הצלם אינה מספיקה ליצירת הגנת המפר התמים, ויש לראות בה משום "הנחה
22 סתמית" ותו לא. יתירה מכך, פנייה זו של הכתב דווקא עומדת לו לרועץ, שכן יש בה כדי
23 להוכיח את מודעתו של הכתב לצורך לאתר את הצלם מחד גיסא, ואת אדישותו לאיתור,
24 כאמור, מאידך גיסא. דהיינו, לא ניתן לומר כי הכתב לא היה מודע לצורך לאתר את הצלם,
25 וגם בכך יש כדי לפגוע במידה מסוימת בטענתו לתום לב.
26 64. הדברים חמורים אף יותר, כאמור, כאשר עניינו בכלי תקשורת, האמון על עניינים אלו;
27 וזאת, כאשר הכתב עצמו מודע לסוגיה ושואל את שוקי מיהו הצלם ושוקי משיב לו כי
28 לצערו אינו יודע. האם ניתן לראות בעצם הצגת השאלה לשוקי כמיצוי ההליכים שלעניין?
29 לטעמי, בשים לב לאמור בעניין ויסהוף ובעניין מנהלת הליגה, אין די בכך.
30

31 טענת השיהוי בהגשת כתב התביעה

32 65. הנתבעת טוענת כי התובע השתהה בהגשת כתב התביעה, זאת, כאשר הגיש את תביעתו רק
33 בחלוף כשנה ושמונה חודשים ממועד תחילת ההפרה. יוער כי התובע פנה לנתבעת בדרישה

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 להסיר את הפרסום המפר בחלוף כשנה ומחצה ממועד תחילת הפרסום. אין צורך לומר את
2 הברור מאליו כי לתובע פרטי אין את הכלים לאיתור כל הפרה של תצלום שלו המתפרסם
3 בכל מיני אתרים.
4 66. מכל מקום, דוקטרינת השהוי מקורה בדיני היושר האנגליים והיא נקלטה למשפט
5 הישראלי באמצעות סימן 46 לדבר המלך במועצה על ארץ ישראל, 1922, והיא מוחלת
6 בעניינים שבהם מתבקש סעד מן היושר.

7 בחוק ההתיישנות נקבע דין אחד לתביעות מן הדין ולתביעות מן היושר ונקבע כי גם תביעה
8 שביושר מתיישנת בהתאם לדיני ההתיישנות.
9 בעניין זה נקבע בסעיף 27 לחוק ההתיישנות המתווה הבא:

10 "אין חוק זה בא לפגוע בתקופת ההתיישנות הקבועה לענין פלוני בדין
11 אחר, אלא אם נאמר כך במפורש בחוק זה; ואין חוק זה בא לפגוע בכל
12 סמכות, לפי כל דין, לדחות תובענה או לסרב למתן סעד מחמת
13 שיהוי."

14
15 67. משמעות הדברים היא שדחיית תביעה בשל עילת שיהוי מצויה בתחום סמכותו של בית
16 המשפט. עם זאת, מגמת הפסיקה היא להימנע מהחלת דיני השיהוי על תביעות מכח הדין
17 והגבלת השימוש בכלי זה לתביעות שישודן בדיני היושר. נהיר כי לאור האמור לעיל ובשים
18 לנסיבות הרי שאין מקום לקבל את טענת השיהוי בענייננו.

הקריטריונים לקביעת שיעור הפיצויים

19
20
21 68. סעיף 56 לחוק קובע כי בהפרה של זכות יוצרים או של זכות מוסרית רשאי המותב לפסוק
22 "פיצויים ללא הוכחת נזק", כאשר בסעי' משנה ב מופיעה רשימת קריטריונים המסייעת
23 למותב בקביעת היקף הפיצויים כדלקמן:

24 "א) הופרה זכות יוצרים או זכות מוסרית, רשאי בית המשפט, על פי בקשת
25 התובע, לפסוק לתובע, בשל כל הפרה, פיצויים בלא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה
26 על 100,000 שקלים חדשים.

27 (ב) בקביעת פיצויים לפי הוראות סעיף קטן (א), רשאי בית המשפט לשקול, בין
28 השאר, שיקולים אלה:

- 29 (1) היקף ההפרה;
- 30 (2) משך הזמן שבו בוצעה ההפרה;
- 31 (3) חומרת ההפרה;
- 32 (4) הנזק הממשי שנגרם לתובע, להערכת בית המשפט;

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

- 1 (5) הרווח שצמח לנתבע בשל ההפרה, להערכת בית המשפט;
 2 (6) מאפייני פעילותו של הנתבע;
 3 (7) טיב היחסים שבין הנתבע לתובע;
 4 (8) תום לבו של הנתבע.
 5 (ג) לעניין סעיף זה יראו הפרות המתבצעות במסכת אחת של מעשים, כהפרה
 6 אחת.
 7 (ד) השר רשאי, בצו, לשנות את הסכום הקבוע בסעיף קטן (א)."
 8 69. בעניין קביעת היקף הפיצויים מנחה אותנו ההלכה הפסוקה בע"א 592/88, שגיא נ' עיזבון
 9 ניניו, פ"ד מו(2) 254, 272 (1992). מדובר בפסק דין שעסק בפרשנותו של החוק הישן. שם
 10 נקבע כדלקמן:

11 "בבחירת סכום הפיצויים ללא הוכחת נזק שומה על בית המשפט לשים לנגד
 12 עיניו את שתי מגמות היסוד שבדיני זכויות יוצרים: האחת – פיצויו של בעל
 13 הזכות; השנייה – הרתעתם של המפר ושל מפריס פוטנציאליים אחרים. מחד
 14 גיסא, מחייבת המגמה הראשונה שלא להיתלש לחלוטין מאומדן נזקו המשוער
 15 הממשי של התובע ולא להביא להתעשרותו שלא כדין.... מאידך גיסא, מצדיקה
 16 המגמה השנייה להתחשב, לצורך קביעת סכום הפיצוי, במצבו הנפשי של המפר,
 17 היינו להחמיר פחות עם מפר תמים ולהחמיר יותר עם מפר במתכוון...."
 18 כלומר: כאשר ענייננו בקביעת פיצויים בגין הפרת זכויות הרי שעלינו לאזן בין האינטרסים
 19 השונים שלעניין.

20
 21 האם יש חובה להוכיח את הנזק בתביעות שעניין בקניין רוחני ובפיצויים ללא הוכחת נזק?
 22 70. ככלל, נקבע שבתביעות שעניין קניין רוחני, הגם שניתן לפסוק בהן פיצויים ללא הוכחת
 23 הנזק הרי שבכל זאת עלינו להידרש לבחינת הנזק הממשי שנגרם לתובע.
 24 71. בהקשר זה אפנה לפסיקתה של כבי' השופטת ברק ארז בעניין עא 7629/12 אלעד מנחם
 25 סוויסה נ' TOMMY HILFIGER LICENSING LLC (פורסם ב"נבו", 16.11.14
 26 בפסקה 91), הדנה בחובת הוכחת הנזק בתביעות שעניין קניין רוחני:
 27 "אכן, קיים קושי אינהרנטי בכימות מדויק של הנזק כאשר עסקינן בתביעות
 28 הנסבות על פגיעה בקניין רוחני (ראו למשל: ע"א 3400/03 רובינשטיין נ' עין טל
 29 1983) בע"מ, פ"ד נט(6) 490, 503-502 (2005); ע"א 3853/11 רונית דגלי אומות
 30 בע"מ נ' שטן, פסקה 55 (13.5.2013). אולם, אין בכך כדי לפטור את התובע
 31 מחובתו הראשונית להוכיח את נזקו, ולו על דרך של הצגת ראיות שיהוו בסיס
 32 לאומדן הנזק (כאשר כימות מדויק אינו אפשרי)."

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 מאידך גיסא אפנה לפסק דינו של כב' השופט סולברג בעא 3853/11, **רונית דגלי אומות**
2 **בע"מ ואח' נ' רוני שטן ואח'** (פורסם ב"נבו", 13.5.12, בפיסקאות 70-72), הקובע כי בדין
3 הישראלי קובעים שני חיקוקים מתחום הקניין הרוחני הוראות בדבר מתן פיצוי לנפגע, גם
4 מבלי שיוכיח את הנזק שנגרם לו בפועל. מדובר **בסעיף 56 לחוק דגן**, וב**סעיף 13 לחוק עוולות**
5 **מסחריות**, הקובעים שניהם סכום פיצוי מקסימאלי עד לסך של 100,000 ₪ להפדה.
6 "במקורו, נועד ההסדר של פיצויים ללא הוכחת נזק לאפשר לבעל הזכות לתבוע
7 פיצוי בגין ההפרה, במצבים שבהם יש לו קשיים להוכיח את נזקו הממשי.
8 ואולם, בפועל, פיצויים אלה נפסקים לפי בקשת תובע ובכפוף לשיקול דעת בית
9 המשפט, גם כאשר התובע יכול היה להוכיח נזקים ממשיים אולם בחר
10 משיקוליו-שלו לתבוע דווקא את הסעד של הפיצוי ללא הוכחת נזק....
11 בפיצוי ללא הוכחת נזק, לא רק שהתובע אינו נדרש להוכיח קיומו של נזק, אלא
12 שגם האפשרות לנתבע להוכיח העדר נזק היא מוגבלת מאד. כך למשל קבע בית
13 משפט זה כי הטענה לפיה ההפרה לא הניבה פירות, וכי לבעל הזכות לא נגרם כל
14 נזק, אינה יכולה לסייע למפר (רע"א 1108/04 קידמה בע"מ נ' אבקסיס [פורסם
15 בנבו] (20.12.2004), פסקה 5 לפסק-דינה של השופטת ע' ארבל). משהוכחה
16 הפרה, זכאי בעל הזכות לפיצוי ללא הוכחת נזק לנוכח ההנחה הכללית כי עצם
17 ההפרה מגלמת נזק (עניין רובינשטיין, פסקה 11 לפסק-דינו של השופט י'
18 טירקל; יעקב וחנה קלדרון חיקויים מסחריים בישראל (תשנ"ז), 461).
19 משמעות הדברים היא שאיננו נדרשים לטענה בדבר העדר הוכחת הנזק בפועל.
20 במקרה שלפניי לא הוכח הנזק הממשי שנגרם לתובע ומכאן שעלינו לפנות לבחינת
21 הקריטריונים לפיצוי ללא הוכחת הנזק וללא שהובאו אלו שהם פרמטרים לבחינת הנזק
22 שנגרם לתובע.

השיקולים לקביעת גובה הפיצוי

25 72. נבחן, אפוא, את השיקולים השונים לקביעת גובה הפיצוי בענייננו בראי הוראות החוק
26 וההלכה הפסוקה:

27 **היקף ההפרה** דגן היה מצומצם ותחום לאתר אינטרנט בקריות ולא בכל הארץ. ויודגש:
28 אין מדובר בכלי תקשורת ארצי אלא מקומי. מדובר בפרסום חד פעמי שהוסר לאחר
29 שהתקבלה דרישת התובע בעניין.

30 **משך זמן ההפרה**: אמנם התצלום נותר באתר משך תקופה של כשנה ומחצה, החל ממועד
31 פרסום הכתבה ביום 20.4.18 ועד למועד משלוח מכתב ההתראה מטעם התובע מיום
32 29.9.19, אולם משך הפרסום נבע מכך שהתובע לא היה מודע לפרסום המפר והנתבעת לא
33 היתה מודעת לזכויות היוצרים של התובע. עם זאת, מייד לאחר פנייתו של התובע להסרת

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 הפרסום בתצלום הוסר התצלום. ויודגש: ענייננו באתר אינטרנט (בקריאות), אשר ככל
2 שחולף הזמן מידת החשיפה של הכתבה הולכת ומתמעטת.
3 **חומרת ההפרה**: ההפרה פגעה בזכות היוצרים ובזכות המוסרית. עם זאת, לא מצאתי כי
4 נעשתה כאן הפרה בכוונת מכוון. התצלום פורסם בתום לב, גם אם לא בהגדרתו המשפטית,
5 לאחר שהוצא מאלבומו של שוקי. עם זאת, היה הכתב מודע לכך שצריך ליתן קרדיט לצלם
6 והיה עליו ועל הנתבעת לפעול בעניין ולא רק מן השפה ולחוץ. בהקשר זה אני ער לכך
7 שמדובר בכלי תקשורת, כאמור, וכי אין מדובר בתביעה הראשונה שבה הנתבעת מעורבת.
8 **הנזק הממשי שנגרם לתובע**: בעניין זה לא הוכח כל נזק ממשי. עם זאת, ברי לי כי לו היתה
9 הנתבעת מבקשת לרכוש את התצלום הרי שהיתה משלמת סכומים נכבדים בגינו. בשולי
10 עניין זה יוער כי התובע מודע היטב לכך שתצלום זה מופיע גם באתר של הקבוצה, ובכל
11 זאת לא פעל בעניינה. עולה מכאן כי התובע לא בהכרח חש ופועל להפסקת כל תצלום מפר.
12 **מאפייני פעילותה של הנתבעת**: הנתבעת היא גוף תקשורת מסחרי גדול, המודע היטב
13 לכללים בדבר הפרת זכויות יוצרים. מאידך גיסא, הנתבעת אינה מתחרה בתובע באותו
14 שוק ואף לא פעלה על מנת לגזול ממנו את התצלום. ברי לי כי לו היתה מודעת לעוולה שהיא
15 מבצעת (ואין כל ספק שהנתבעת פעלה בניגוד לחוק והפרה זכויותיו של התובע, כאמור) הרי
16 שלא היתה מעלה את התצלום לאתרה.
17 **טיב היחסים שבין התובע לנתבעת**: מכל כתבי בי הדין שלעניין עולה כי מעולם לא היו
18 יחסים כלשהם בין הצדדים. עם זאת, כאמור, בין הצדדים התנהלו הליכים נוספים וממילא
19 היה על הנתבעת להיות מודעת לסוגיית הפרת זכויות היוצרים של התובע.
20 **תום לבה של הנתבעת**: בעניין זה נעקוב אחר התנהלותו של הכתב. זה ביקש לברר אצל
21 שוקי את פרטי בעל הזכויות, על מנת לתת לו קרדיט (כך, כהגדרתו, ולא למען רכישת
22 הזכויות בתצלום). הוא לא המשיך בהליכי הבדיקה מעבר לכך, וכל זאת מתוך מחשבה
23 (מוטעית) כי שוקי הוא בעלי הזכויות בתצלום. כאמור, במיוחד כאשר ענייננו בכתב עיתונות
24 ובגוף תקשורת מכובד הרי שיש לדרוש מידת שקידה סבירה על מנת לאתר את בעל הזכויות
25 וזה לא נעשה. משכך, הכתב, המקומון והנתבעת אינם יכולים לטעון לתום לב, באשר
26 למצער, היתה כאן עצימת עיניים.
27 עם זאת, דומה כי יש לאבחן בין תום לב אובייקטיבי, שעניינו בדרישה האבסולוטית לחקור
28 ולדרוש בשקידה סבירה ולאחר את בעל הזכויות, לבין תום הלב הסובייקטיבי של הכתב,
29 שפעל באמת ובתמים בתום לבו, כאשר האמין לשוקי כי התצלום בבעלותו. גם בהקשר זה
30 יוער כי שוקי עצמו הבהיר כי איננו יודע מהם פרטי בעל הזכויות ומכאן היה על הכתב
31 להתחיל בשקידה ראויה באיתורו של בעל הזכויות. ברי לי כי לו היה יודע כי יחוייב בפיצוי
32 משמעותי בגין התנהלותו זו הרי שלא היה שוגה ומרפה מן העניין.
33 כן נתתי דעתי לפעילותה של הנתבעת להסרה מיידית של התצלום עם קבלת דרישה
34 ראשונה, הנחשבת כפעילות בתום לב.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 עוד נתתי דעתי להסכמת הצדדים שלא לנהל הליכי הוכחות בתיק ולהסתפק בהגשת
 2 תצהירי עדות ראשית וסיכומים, באופן שחשך זמן שיפוטי ניכר.
 3 73. בהקשר זה של קביעת שיעור מינימלי לפיצוי אבקש להביא את דבריו של כב' השופט יעקב
 4 שינמן בתא (מרכז) 7648-09-08, **סמדר כץ נ' בן ציון רוטמן** (פורסם ב"נבו", 8.7.10, לקראת
 5 סופו של פסק הדין):

6 **"יש לציין כי עמדה זו, לפיה בית המשפט גם לפי החוק הישן היה מוסמך שלא**
 7 **לחייב בפיצוי הסטטוטורי נתמכת גם על ידי המלומד עו"ד טוני גריינמן בספרו**
 8 **"זכויות יוצרים - אמנים ומפיקים", באומרו "פסיקת הפיצוי נתונה לשיקול**
 9 **דעתו של בית המשפט הרשאי לפסוק כל סכום בתחום הסכומים הקבועים בחוק.**
 10 **הוא רשאי גם להימנע בפסיקת פיצוי כלשהוא" תוך הפנייה לפס"ד שגיא נ'**
 11 **עייזבון ניניו הנ"ל (מהדורה ראשונה בעמ' 484).**

12 **עקרון זה, של האפשרות לרדת לסכומים המינימאליים של הפיצוי הסטטוטורי**
 13 **או שלא לפסוק פיצוי כלל במקרים מיוחדים, קיבל את ביטויו בחוק החדש בו לא**
 14 **נקבע רף תחתון..."**

74. קודם שאכריע בשאלה בדבר שיעור הפיצויים הראוי במקרה דנן אציין כי ב"כ הצדדים הפנו אותי איש איש לפסקי דין התומכים בשיטתו, בבחינת אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון חישוביו ואסמכתאותיו לטובת מרשו: ב"כ התובע – לחומר, וב"כ הנתבעת – לקולא. לא אלך ואפרוט כרוכל את כלל האסמכתאות שהוצגו לפניי כי רבות הן עד מאד.

75. אציין רק אגב עיסוקי בעניין רחמני נגד הטלוויזיה החינוכית, שהוזכר לעיל, ששם נקבע פיצוי בסך של 5,000 ₪ בגין הפרת זכויות היוצרים וכן 5,000 ₪ בגין הפרת הזכות המוסרת. התביעה שם הוגשה על סך של 200,000 ₪. בשים לב לסכום שנפסק ע"י ביהמ"ש נקבע כי לא יהיה צו להוצאות.

76. כן אפנה לפסיקתה המקיפה של כב' השופטת סיגלית מצא בתא (חיפה) 11914-07-19 **נועם חן נ' פנחס פרץ** (פורסם ב"נבו", 25.8.20), ובמיוחד לסקירה הטבלאית בפסקה 44 לפסק הדין הנ"ל. השופטת מצא קובעת (בפסקה 45 שם) כי לא ניתן להקיש מפסקי הדין הרבים שנסקרו על המקרה שלפניה, באשר כל מקרה לגופו. כן אפנה לפסיקתו האחרונה של כב' השופט מרדכי בורשטין בתא (י-ם) ת"א 57923-10-19 **ברדוגו נ' הסוכנות היהודית לארץ ישראל** (פורסם ב"נבו", 24.2.21), שבמסגרתו פסק בית המשפט פיצויים בסך של 40,000 ₪ בגין פרסומם של 4 תצלומים ע"י הסוכנות היהודית, שנחשבת למוסד ללא כוונת רווח.

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

77. יודגש כי גם במקרה שלפניי לא אוכל להקיש מכלל פסקי הדין שהוצגו לפניי או מחלקם, וזאת, בהינתן שאין מקרה אחד דומה למשנהו. כל שאוכל לעשות הוא להסתייע בפסיקות השונות שלעניין על מנת לבחון את המקרה שלפניי ועל מנת לאמוד את שיעור הפיצויים הראוי במקרה זה.

1
2 78. לאחר שבחנו את מירב המבחנים והשיקולים שלעניין דומה כי הנסיבות מטות את כפות
3 המאזניים לאיזון בין דרישות התובע להחמיר עם הנתבעת לבין דרישות הנתבעת עצמה
4 להקל עמה.
5 79. בעניין זה אבקש להדגיש שוב כי כאשר ענייננו בגוף תקשורת מכובד, האמון על פרסום
6 כתבות, תחקירים ותצלומים, שבעניינינו כבר ניתנו לא פעם פסיקות בתחום זכויות היוצרים,
7 הרי שנדרשת מידת שקידה יתירה, כמו גם הדרכה לכלל הכתבים, עורכי המשנה, עורכי
8 המוספים והעורכים הראשיים, להקפיד הקפדה יתירה שלא להפר זכויות יוצרים של
9 צלמים ואחרים.

10

11 מן הכלל אל הפרט – שיקולים נוספים בקביעת סכום הפיצויים במקרה שלפניי:

12 80. ענייננו, אפוא, בהפרה של זכות יוצרים ושל זכות מוסרית בגין תצלום אחד. סכום הפיצויים
13 המקסימלי בעניין זה עומד על סך של עד 100,000 ₪ להפרה ובסה"כ סך כולל של עד
14 200,000 ₪, כאמור בסעיף 23 לכתב התביעה. עם זאת, גם התובע עצמו לא עתר לקבלת
15 סכומים אלו והסתפק בתביעה על סך של 80,000 ₪ משיקולי אגרה. בהקשר זה נתתי דעתי
16 לכך שבמכתב ההתראה מטעמו הוא הסתפק בסך של 30,000 ₪.
17 81. עוד נתתי דעתי לכך שהתביעה במסגרת ההליך המקביל הוגשה על סך של 100,000 ₪,
18 כאשר באותו מקרה הוגשה התביעה בגין כתבה שעסקה אך ורק בשוקי ולא כבמקרה
19 שלפניי כאשר הכתבה עסקה ב-7 שחקני עבר, וממילא התצלום דנא אינו עומד לבדו במרכז
20 הפריים. מאידך גיסא עוסקת התביעה שם בקולאזי של תצלומים, כאשר התצלום מושא
21 התביעה הוא רק אחד ממספר תצלומים וניתן לומר כי אין לו בולטות כמו במקרה שלפניי.
22 כן יצויין כי במקרה מושא ההליך המקביל עסקין בפרסום בעיתון כלכליסט בעל התפוצה
23 הנרחבת אל מול המקרה שלנו שעוסק בפרסום כתבה באתר מקומי בקריות בלבד. כן עלתה
24 בהליך המקביל טענה בדבר הוכחת הבעלות על זכויות היוצרים בתצלום, שמטבע הדברים
25 לא נפתרה, בשים לב לכך שלא ניתן פסק דין המכריע במחלוקת שבין הצדדים אלא
26 התקבלה פשרה, כאמור.

27

28 82. באשר לפסק הדין על דרך הפשרה במסגרת ההליך המקביל, פשרה שעמדה על סך של 7,000
29 ₪, הרי שבהינתן שההליך שם הסתיים בפשרה, תוך שקילת הסיכונים והסיכויים של שני

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

- 1 הצדדים הרי שפסק הדין לא יוכל לשמש כאינדיקציה מבחינתי. זאת, לבד משלל האבחנות
2 שהועלו לעיל.
- 3 83. עוד נתתי דעתי לפסיקת ביהמ"ש השלום בעניין מנהלת הליגה, שבמסגרתה פסק ביהמ"ש
4 (בשנת 2010) פיצוי בסך של 55,000 ₪, לא כולל הוצאות משפט. באותו מקרה הופק קטלוג
5 במסגרת תערוכה, והתצלום בכללה, שהוצגה בהיכל נוקיה ביד אליהו בתל אביב, בימי
6 הפייל-פור, כאשר לאחר מכן נדדה במשך כשלושה חודשים. כמו כן, כל מי שרכש כרטיס
7 למשחקים קיבל גם את הקטלוג.
- 8 השופטת אלמגור קבעה באותו מקרה כי מקובלת עליה טענת התובע כי גם אם לנתבעת לא
9 צמח רווח כספי ישיר מהצגת התצלום, הרי שצמח לה רווח שיווקי ותדמיתי. בהקשר זה
10 קבעה השופטת אלמגור כי מקובל עליה כי הצגת התערוכה במשחקי הגמר-סל והדפסת
11 הקטלוג היו גם פעולות בעלות אופי שיווקי שנועדו להביא קהל למגרשים. מכל מקום, נקבע
12 כי בפרסום התצלום יש משום הקטנה של השוק הפוטנציאלי של היצירה.
- 13 84. לא ניתן לומר כי אותם דברים אמורים בענייננו, באשר מטרתו של הפרסום דנן איננה
14 שיווקית לחלוטין, אלא ענייננו בכתבה/מאמר אינפורמטיביים, כאשר התצלום דנא מהווה
15 רק חלק מהכתבה העיקרית וכאשר הכתבה איננה עוסקת אך ורק בשוקי אלא בשחקני עבר
16 נוספים.
- 17 85. עם זאת, כמפורט לעיל, לא מצאתי כי הנתבעת פעלה כמצופה ממנה, באשר היא לא פעלה
18 בשקידה ראויה לאיתורו של בעל הזכויות התצלום. בהקשר זה נתתי דעתי לכך שהנתבעת
19 והמקומון היו סבורים כי הבעלות על זכויות היוצרים בתצלום היתה של שוקי (הגם
20 שבהתאם להלכה הפסוקה אין לקבל טענה מעין זו).
- 21 86. טענות דומות נטענו, כאמור, גם בעניין התמונות של מר רבין ז"ל ושל טל ברודי. טענות אלו
22 נדחו בסופו של דבר. דחיית הטענה בעניין מנהלת הליגה היתה, בין היתר, בשים לב לכך
23 שמר ברודי נתן מכתב בחתימתו לפיו הוא "סבור" כי הזכויות בתצלום שייכות לו ולכן הוא
24 נתן את זכות השימוש בתצלום. במקרה שלפניי אפילו מכתב כזה מטעמו של שוקי לא
25 הומצא אלא תכתובת דואר אלקטרוני בלבד, שבמסגרתה משיב שוקי לשאלת העיתונאי
26 בעניין.
- 27 87. בין יתר השיקולים שיש להביאם בחשבון נמצא השיקול בדבר השיהוי הרב בהגשת
28 התביעה: אמנם התובע פנה לנתבעת, לטענתו, מייד לאחר שנודע לו על ההפרה. אולם, לא
29 ניתן לזקוף לחובתה של הנתבעת את משך תקופת הפרסום (כשנה ומחצה) אך בשל השיהוי
30 של התובע בפנייתו אל הנתבעת. מאידך גיסא ברי לי כי לתובע אין מערכת טכנולוגית או
31 אחרת המעדכנת אותו על כל פרסום מפר של תצלום שלו זכויות בו, אולם, כאמור, לא אוכל
32 להשליך את כל תוצרי הלווי הנובעים מעיכוב הפנייה שלעניין אך ורק על כתפי הנתבעת.
- 33 88. לסיום אציין כי אין ענייננו במוסד ללא כוונת רווח, אלא בגוף תקשורתי מסחרי, שכתבותיו
34 מסייעות לו בהפצת האתר, וברי כי הן משיאות לו רווחים. כאמור, דווקא כאשר מדובר

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

1 בגוף תקשורת, שנתבע לא פעם גם ע"י התובע דן ואמון על עניינים אלו, הרי שנדרשת
2 מידת זהירות מוגברת, ועל הנתבעת להדריך את כלל עובדיה בעניינים אלו.

3

4

זכויות היוצרים בראי המשפט העברי

5 89. בעניין ויסהוף, מפנה כב' השופט רובינשטיין (כתוארו אז), בפסקה ט לחוות דעתו, לספרו
6 של המלומד נחום רקובר, זכות היוצרים במקורות היהודיים (ספרית המשפט העברי, 1991)
7 ומצטט את דברי השלי"ה (הרב ישעיה הלוי הורביץ, מאות ט"ז-י"ז) כדלקמן:

8 "גדול שיאמר דבר בשם אומרו ולא יגזול דעת האומרו, כי הגזילה זו יותר מגזילת
9 ממון... ומה מאוד גדול עבירה זו בעיני, האומר פשט הכתוב בספר, או אשר שמע,
10 ולא מזכיר שם האומר או הכותב" (שבועות קפד, ע"ב, מובא על-ידי רקובר שם,
11 "39;

12 90. כן פסק כב' השופט יעקב טירקל בע"א Eisenman 2790/93 נ' קימרון, פ"ד נד(3) 817,
13 841:

14 "פרסומה של יצירה בלי ששמו של מחברה ייקרא עליה בהיקף ובמידה
15 המקובלים היא פגיעה בזכותו המוסרית של המחבר". שורשיו של עיקרון חשוב
16 זה שלוחים גם במקורות המשפט העברי, שעמדו על גודל עוונו של מי שאינו
17 אומר דברים בשם אומרו. כך נאמר: "גדול שיאמר דבר בשם אומרו ולא יגזול דעת
18 האומרו, כי גזילה זו יותר מגזילת ממון... ומה מאוד גדול עבירה זו בעיני, האומר
19 פשט הכתוב בספר, או אשר שמע, ולא מזכיר שם האומר או הכותב" (ר' ישעיה
20 הלוי הורוויץ, "שני לוחות הברית", מסכת שבועות דף קפ"ג ע' ב).

21 כלומר: האומר דבר בשם אחר ללא שאזכר כי הדברים נאמרו בשם אחר כגזול את חברו
22 וגזילתו היא יותר מגזול ממון.

23 91. בפסקה יא לחוות דעתו מפנה השופט רובינשטיין למאמרו של הרב סיני לוי כדלקמן:

24

25 "הרב סיני לוי, במאמרו "פיצוי ללא הוכחת נזק על הפרת זכויות יוצרים" תחומין
26 ל"ב (תשע"ב), 233 (המבוסס על פסק דין בבית דין לממונות), מסכם את היסודות
27 ההלכתיים להגנה על זכויות יוצרים, ובהם איסור גזל, החובה לפצות את חברו
28 בשל הנאה מממונו, וכן "דינא דמלכותא דינא" (עמ' 234). המדובר שם היה בצלם
29 חובב שהעלה תמונה לאתר אינטרנט, ושבועון תורני העתיק את התמונה בלא
30 ייחוס לצלם; הרב לוי מסמיך פסיקתו על מקורות ובהם אמירת דבר בשם אומרו
31 כאחת הדרכים לקניין תורה (משנה אבות ו', ו')."

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 9135-12-19 רחמני נ' ידיעות אחרונות בעמ

תיק חיצוני:

92. בפיסקה י מפנה השופט רובינשטיין למספר מאמרים באשר להעתקת קלטות וכיו"ב. לדידו של השופט רובינשטיין הצד השווה של כלל המלומדים וחכמי המשפט העברי העוסקים בתחום הוא שנושא זכויות היוצרים הוא בגדר סוגיה שיש להידרש אליה ושעניינה עלה כבר בתקופה התלמודית והבתר תלמודית ובדברי ראשונים ואחרונים. ברי כי הפרת זכויות יוצרים נאסרה לאורך הדורות והוגדרה כגזל, החמור יותר מגזל ממון. משכך, ברי כי יש לפצות על הפרת זכויות יוצרים בפיצוי ראוי.

7

8

תוצאה

93. אשר על כן אני מורה על קבלת התביעה בחלקה. הנתבעת תשלם לתובע סך כולל של 12,000 ₪ בגין שתי ההפרות יחדיו בפרסום תצלום אחד משך תקופה של כשנה ומחצה: הפרת זכות יוצרים והפרת זכות מוסרית. כן תישא הנתבעת באגרת משפט כפי ששולמה וכן בשכר טרחת עו"ד בסך של 3,510 ₪. סכומים אלו ישולמו בתוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן יישאו ריבית והפרשי הצמדה כדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד בתוך 60 ימים מהיום.

18

19

ניתן היום, ז' סיוון תשפ"א, 18 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

20

ישראל פת, שופט

21

22